

Španělský příběh:
Ďáblova tchyně
15. července 1995
Hsihu, Formosa

Všichni si
stále myslíme,
že dobří lidé
půjdou do nebe.
Taká je představa.
Dobří lidé
půjdou do nebe,
a špatní lidé,
zlí lidé půjdou
do pekla.
A všichni zlí,
špatní lidé
patří do pekla.
To si stále,
myslíme, není to tak?
V tomto příběhu,
ze Španělska,
lidé přemýšlí jinak.
Oni si myslí,
že existuje třetí třída.
Lidé dobré třídy
jdou do nebe.
Lidé druhé třídy patří
d'áblu, půjdou do pekla.
A třetí třídu
nechce dokonce ani d'ábel.
Mají tedy příběh,
aby to dokázali.
Je to tedy tak.
Ten příběh se
jmenuje:
„Ďáblova tchyně“.
Španělé jsou velice
humorný národ.
Před dávnou, dávnou dobou,
příběh před spaním
vždy začíná takto.
V případě, že bychom urazili,
že by ten příběh byl skutečný,
nebo kdyby zněl příliš
opravdově, například v naší
společnosti, některé důležité
osobnosti ve společnosti,
pro případ, že bychom je
urazili, musíme říci, že se to

odehrálo dávno, dávno.
Nikdo nemůže nic říci,
všichni lidé z toho příběhu
jsou již mrtví.
Možná je už i peklo
ve kterém pobývali
zničené,
zlikvidované,
a jsou tam
již nové budovy.
Nikoho tedy ten příběh
nemůže urazit.
To je velice dobrá stránka
příběhů před spaním
nebo pohádek,
vymyšlených příběhů.
Takže vás lidé nemohou
z ničeho vinit,
protože je to vaše fantazie
nebo velice, velice starý
příběh a podobně.
V případě, že by se někdo
z vás cítil uražen, tento
příběh se stal ve Španělsku.
A stalo se to jistě
dávno,
podle knihy.
Byla jedna dáma,
kyselá jako ocet,
škaredá jako durian
(asijské ovoce), a hořká
jako chinin,
znáte tu tabletku?
Používá se k léčbě malárie,
je velice hořká.
Toto je tedy popis
té ženy.
Nevím, proč se
ve Španělsku
rodí něco tak ošklivého,
mělo to být tady.
Měli bychom
jí nejspíš pojmenovat
Lolita.
Lolita by měla být
velice krásná,
ale nikdy nevíte.
Jméno je volná záležitost.
A ona je velice, velice,
velice hrozná žena,

budí hrůzu.
A všichni kolem ní
se na ni dokonce
bojí podívat, protože
by člověka proklela,
je to čarodějnice.
Když jí nevyhovíte,
prokleje vás,
očaruje vás nebo
něco takového,
a pak pravděpodobně
budete
tak oškliví jako ona.
A to pak bude
pohroma.
Toho se lidé bojí.
Ale nemá takové
magické zaklínadlo,
aby z tak krásných lidí,
jako jste vy, udělala škaredé.
Nemějte obavy.
Ale má tak hroznou
povahu,
že každý, kdo ji vidí
utíká pryč,
neodvází se přiblížit
k jejímu oknu
a nahlédnout dovnitř.
Kdybyste jí pohlédli
do očí, dala by vám
prokletí jako suvenýr,
a vy byste skončili.
Ale protože Bůh je
milosrdný,
ona má dokonce dceru.
Přemýšlím, jak se
vůbec mohla vdát.
Má ale dceru,
je to tady, v knize,
černé na bílém.
A ta má dokonce jméno.
Jak se
ve španělštině jmenuje?
Její dcera?
Nejspíš Elisa,
říkejme jí Elisa,
protože v každém překladu
je to jinak.
A bylo to tak,
že dcera byla

velice hezká.
Bůh je milosrdný, říkám vám.
Přemýšlím,
kde přišla k dceři.
Ta dcera byla ale
velice hezká, velice hezká,
a také velice milá,
velice milá dívka.
Kromě toho všeho,
měla
malý nedostatek.
Dobře vypadala,
a velice dobře se o sebe
starala,
ale byla velice líná.
To byla její vada.
A její matce
se to samozřejmě nelíbilo.
Kromě spaní, jídla,
tance a šlechtění se,
nevěděla,
co jiného
by měla dělat.
Neuměla domácí práce,
neuměla se postarat
o matku, o nic.
Každý den, tedy,
když lidé šli
kolem domu čarodějnice,
viděli matku
s koštětem,
jak zametá
všechny lístečky
a smetí před vchodem,
a po celou dobu
velice hlasitě
proklíná svou dceru,
protože její dcera
ještě spí,
nebo možná medituje.
Ona dceři
stále opakovala:
„Ty ďáblova holko,
či co jsi,
zapustila jsi
kořeny v posteli?
Nehodláš se
z ní zvednout,
vyjít ven,
a s něčím mi pomoci?“

Pokračovala, stále dokola
pokračovala,
opakovala: „Když jsem
byla mladá jako ty,
všechny dívky musely
vstát dříve než matka,
udělat všechny domácí práce
za matku,
a uvařit matce čaj,
a přinést jí ho
do postele
atd., atd.
A ty,
ty lenochu líná.“
A nic jiného,
neříkala o své dceři,
jen ošklivé věci.
A pak řekla:
„Vezmu ten smeták,
a zbiji tě.“
Zastrašovala,
a proklínala svou dceru,
ale její dcera
se nikdy neobjevila.
Každý den
tedy probíhalo
stejně divadlo, dokola.
Nikdo se prostě,
nestaral,
nechtěl poslouchat.
Ale jednoho dne, během
proklínání, lidé viděli,
že se dívka objevila. Proč?
Protože slyšela
hezkou milostnou píseň
od hezkého chlapce ze
sousedství. Procházel okolo,
ona se tedy objevila,
a pozdravila ho.
Matka se tedy
velice, velice rozzlobila,
a řekla:
„Já tě celý den volám,
a ty se neukážeš,
a ten malý pobuda
jen projde,
a ty se
zčista jasna zjvíš,
ty taková a taková,
hrozná dcero

atd., atd.“
A pak vzala
svůj smeták,
vyšla ven,
a chtěla toho chlapce vyhnat,
ale nemusela ho vyhánět,
jakmile se objevila
se smetákem,
chlapec utekl po čtyřech.
A pak zmizel
za horizont,
a ona pak namířila veškerou
svou zlobu na dceru.
Nemohu tlumočit
všechny ty kletby, co jsou
tady, jsou hrozná,
musíte si je tedy
představit sami.
A neumíte-li to,
je to pro vás
mnohem lepší.
Nepřišli jsme tedy o nic.
Nicméně,
házela tedy
různá pepřená
slova,
jedovatá, kyselá jako ocet
a citrónová šťáva
na svou dceru,
a proklínala ji
všelijakými slovy.
A nakonec řekla:
„Proč se musíš stýkat
s tak nemajetným,
zkrachovancem,
s takovým člověkem?“
Víte, tím chlapcem.
„Už jsem ti říkala,
že se s ním
nemůžeš stýkat,
nic si s ním začínat.“
Protože ta matka si stejně
nepřála, aby se
její dcera vdala.
Dcera tedy řekla:
„Matko, já už
jsem ale dospělá,
a ten chlapec se mi líbí.
A dříve nebo později
se vdám,

musíš se s tím faktem smířit.“
Matka byla tedy velmi
rozzlobená a řekla:
„Co? Jsi blázen?“
Znamená to blázen,
stejně.
„Na co by jsi se vdávala?
Ty nevíš, že
tvoje prababička
se vdala,
pra-prababička
se vdala,
tvoje babička se
také vdala,
má matka se také vdala,
a já jsem se také vdala,
to ti nestačí?
Proč by jsi se měla
také vdávat?“
Ona si tedy myslela,
že její dcera, by neměla
dělat to samé,
že by se neměla
stýkat
s chlapci.
Ale pak,
když zašla matka dovnitř,
šla dcera
dovnitř,
jen aby matku na chvíli
uklidnila,
jinak by stále
proklínala všechny,
včetně chudáka, toho chlapce,
i když už byl dávno pryč.
Stejně tedy,
když přišla dovnitř,
vařila něco
na sporáku,
a jelikož byla
tak našťvaná,
chtěla rvát
ven hrnec s horkou vodou.
Chtěla vzít
ten hrnec s horkou vodou,
a utíkat za tím
chlapcem,
a vylít ji na něj.
Ale byla tak rozčilená
a neohrabaná,

že se jí voda
místo toho rozlila
všude po podlaze,
a také na ní,
a to vše zažehlo požár
všude na planetě,
díky jejímu kletí.
Byla to hrozná osoba.
Tento
všechn popis,
jen proto, abychom věděli
jak hrozná, hrozná,
hrozná, hrozná byla,
to vše je zde,
ale já nemohu popsat
všechna ta
jadrná slova, říkala:
„Kdyby teď někdo,
je jedno kdo,
kdyby to byl veterán
bez nohou,
nebo, již od narození mrzák,
kdyby to byl ďábel,
kdyby byl z pekla,
hned bych ho
oženila s mojí
hroznou dcerou,
abych se jí zbavila.
Jinak mě bude každý den
otravovat, a já se
budu cítit velice,
velice špatně.“
A jak řekla,
ďáblu se to líbilo,
a zaručeně
přišel.
Tak to říkáme
na západě, že?
Mluvíte-li o ďáblu,
ďábel přijde, je to tak?
Sem nechod’.
My jen vyprávíme
příběh ze Španělska,
nemusíš chodit.
Pro každý případ,
nechod’.
O několik dnů později
tam přišel velice
hezký chlapec.
Nikdo nevěděl

odkud přišel.
Lidé jen věděli,
že moc
utrácí,
utrácí peníze,
jakoby pil vodu.
A vypadal,
jako by byl z vyšších kruhů,
jako šlechtic,
velice bohatý člověk
přijel do města.
A pak každý den
procházel kolem
dívčina domu,
a zpíval nějaké písně,
zamilované písně.
Jednoho dne ho tedy
dívka spatřila,
později se také
dovéděla, že utrácí,
jako vodopádem,
hodně peněz, pomyslela si,
že to není tak špatné,
že je lepší, než ten minulý.
Ten minulý neměl žádné
peníze, byl na mizině,
nebo něco takového.
A pak tedy
ten chlapec stále
přicházel, chodil stále
před dveře.
Ale pokaždé,
když se matka dovéděla,
že je chlapec poblíž,
objevila se
s koštětem,
a jen tam stála.
Nic nedělala.
A chlapec vždy utíkal,
co mu nohy stačily, o život.
I když ten nový
chlapec rozuměl
kdo je ta osoba.
A pak, samozřejmě,
měla matka
všechny důvody
na světě proklínat
dceru a opět jí
velice hrubým způsobem
proklít,

předpovídala, přála
jí neštěstí různého druhu.

A tak...

Ale o pár týdnů později
protože stále přicházel,
a přicházel,
pokukovali

po sobě

navzájem,

pomrkávali apod.

Je to jako ujednání v tichosti,

podepsali tichou smlouvu,

dohodu,

už spolu.

Jedno dne tedy,

po několika týdnech,

chlapec přišel do domu,

a zeptal se matky,

zda může chodit

stále.

Pretože sa mu páčila

jej dcéra

a myslel to vážne,

so svadbou.

Matka bola kvôli tomu

samozrejme mrzutá,

ale preto,

že sľúbila diablovi,

že keby aj sám diabol prišiel,

dá mu svoju dcéru za ženu.

Teraz už nemohla

vziať späť svoje slovo,

hoci sa jej to

nepáčilo.

A podľa môjho názoru

si myslela, že vie,

kto je ten člověk.

Povedala: „Dobře, dobře, je

to příliš zlé, ale moja chyba.“

Viete,

ak ste čarodejnica

a niečo sľúbite

diablovi,

je to ako keď kňaz

niečo sľúbi

Bohu.

Musí to byť

vykonané.

Vedela,

že to je jej problém,

preto nič nepovedala

a súhlasila s chlapcom.

Takže oni pokračovali

vo svojej milostnej afére

a vyzeralo to,

že svadba bude

veľmi skoro.